

NGB artikel 1

1 de enige God

2 de grote God

3 de goede God

Gemeente,

Dat valt waarschijnlijk niet echt mee. Dit eerste artikel. Want wat er in dit artikel over 'God' gezegd, beleden wordt spreekt niet direct zo aan. Als ze het aan ons zouden vragen zouden we denk ik heel wat andere dingen noemen. Bijvoorbeeld dat God de Drie enige is: Vader, Zoon en Heilige Geest. Of in elk geval dat God de God is Die in de Heere Jezus genadig is. En we zouden noemen dat Hij heilig is en barmhartig, genadig, vol van liefde in Zijn Zoon. Maar van al die geluiden vind je in dit artikel niet veel terug.

Niet dat Guido de Bres die vergeet. Die komen juist later aan de orde. In artikel 8 en 9 belijdt de NGB de drie- eenheid. In artikel 18-22 uitgebreid dat en hoe wij in Jezus Christus vrede met God ontvangen. Dus dat komt echt wel aan de orde. We moeten het dus vanavond zo zien dat in artikel 1 het erom gaat: Wie is mijn/onze God? De God Die de Drie-enige is, met Wie wij in Christus verzoend zijn, wie is deze God? De NGB is een geloofsbelijdenis. Wij geloven allen met het hart en belijden met de mond. We hoorden vorige keer dat is een levend geloof. Dat belijdt Wie God is en wie de mens is. En hoe die twee met elkaar verzoend worden. En zo, van daaruit, is artikel 1 het artikel waarin Guido de Bres, waarin de kerk uitspreekt hoe rijk ze is met haar God. En dat dat geloof in deze God wat met je doet. En van een heel andere orde is dan het geloof van iemand die zegt: o ja, ik geloof wel hoor, ik geloof wel dat er een God is. En ook van een heel andere orde dan van iemand die zegt: ja, ik geloof heel de Bijbel echt wel, maar ik ken God niet, ik ben onbekeerd.

1 de enige God

Het eerste wat dan beleden wordt is dat de God, met Wie wij in Jezus Christus zijn verzoend, een enig en eenvoudig geestelijk Wezen is. Daarin belijdt de Kerk dat God de Bron van leven is. Hij was er altijd, niemand heeft Hem het leven gegeven, niemand kan Hem het leven nemen. Hij is de Bron van leven. Niemand, mens of dier, bepaalt om te gaan leven, of houdt zichzelf in leven. Alles wat leeft is afhankelijk van Hem , Die wij God noemen. Hij leeft in en vanuit en door Zichzelf. Hij is de Bron van leven. Van alle leven. Leven zoals dat gegeven is in de schepping. Leven zoals dat gegeven wordt in de verlossing, de herschepping. Zeg maar, het natuurlijke en het geestelijk leven. God is er de Bron van.

En dan staat daarvoor een door en door Bijbelse term: er is een

enig Wezen. Enig. Dat komt uit de grondbelijdenis van het volk Israel in Deuteronomium 6. Hoor Israel, de HEERE onze God is een enig HEERE. Enig, de Enige. Niemand is God zoals Hij niemand is God behalve Hij. Zoals God in Jesaja vaak zegt: Ik ben God en niemand meer, en er is geen God behalve Ik. Niemand anders kan doen leven. Niemand anders kan verlossen. Dat doe Ik alleen, als Enige, en dat doe Ik dus ook helemaal, volkomen totaal, niemand anders helpt Mij daarbij. Alles wat er aan leven is, natuurlijk en geestelijk, komt dus van Mij! De enige Bron van leven. En dan moeten we dat in de Bijbel vooral horen tegen de achtergrond van die tijd dat alle volken ik weet niet hoe veel goden hadden. Eén voor de landbouw, één voor de wijnbouw, één voor de vruchtbaarheid, één voor de jacht enzovoort enzovoort. Maar onze God is enig! Uniek en de Enige.

Wie dat belijdt, die belijdt nogal wat. Dat ik niets verdelen mag en hoef. Dat begrijp je wel. Je hebt op school een heleboel meesters of juffrouwen. As je jarig bent, of van school af gaat neem je wat mee. Maar dat verdeel je. Al die jufs en meesters hebben je geholpen en zijn er, dus ze krijgen allemaal een stukje van wat je meegebracht. Maar moet je eens indenken dat je één juf hebt. De hele school één juf. Alle groepen, alle vakken, alle jaren één juf. Ja, dan hoef je niks te verdelen. Dan is zij de enige van wie je wat geleerd hebt. God, onze God is de Enige. Dat houdt in dat er niets te verdelen valt. Alles is voor Hem. Dat houdt dan in dat ik mijn hart niet hoef te verdelen. De dankbaarheid van mijn hart, het vertrouwen van mijn hart de gehoorzaamheid van mijn hart. Niet mag verdelen.

Dan komt Hem alleen alle dank toe. De dankbaarheid van mijn hart. Dat ik leef is te danken aan Hem, Hem alleen, ieder ogenblik. Wat ik heb aan gezondheid, gaven en talenten is van Hem, van Hem alleen. Wat ik heb aan zaligheid, vergeving, nieuw leven, is alleen te danken aan Hem. Wat ik ben en doe in geloof is te danken aan Hem, aan Hem alleen. Door de genade Gods ben ik wat ik ben. Hij is de enige Bron van mijn leven. Als Zoon van mijn verlossing, als Geest van mijn geloof, als Vader van mijn verkiezing. God is alle dank waard. Heel mijn hart doorleefd en puur op Hem gericht aan dankbaarheid. Vol en ongedeeld.

Dan komt Hem alle vertrouwen toe. Hoe slecht het er ook voor staat, bij Hem is uitkomst en raad. Hoe goed het er ook voorstaat alleen God kan zorgen dat het ook resultaat heeft, want omstandigheden garanderen niks. Wat ik ook nodig heb aan en in geestelijk leven, God alleen kan het geven. Hij is altijd mijn vertrouwen waard, volkomen en onbegrensd. Al sta je voor een Rode Zee: roep Hem aan, want bij Hem is uitkomst. Hij is het waard om aan te roepen, altijd, voor alle dingen, in vol

vertrouwen. God is alle vertrouwen waard. Van heel mijn hart, doorleefd en puur. Vol en ongedeeld.

Dan komt Hem alle gehoorzaamheid toe. Alle gehoorzaamheid van mijn hart is voor Hem. Alleen Zijn wil en stem beslist. Die weegt het zwaarste. Hij alleen heeft er recht op. In directe zin heeft iemand anders iets over mij te zeggen. Al gebruikt God wel mensen om mij Zijn wil bekend te maken. Maar rechtstreeks is het alleen God, Die alles over mij te zeggen heeft. Zoals Guido de Bres dat deed: gehoorzaam aan God in zijn daad om met dit geschrift het geloof te belijden, gehoorzaam aan God in de dood toen hij aan de galg werd gehangen.

Deze God, het enig Goddelijk Wezen is alle dank, alle vertrouwen, alle gehoorzaamheid waard. En voor alle dank vertrouwen en gehoorzaamheid die ik Hem geven mag is Hij weer alle eer waard! Alles uit Hem.

Gemeente, geloven in deze enige God dat geeft het verlangen om het Hem ongedeeld en voluit te geven: dankbaarheid, vertrouwen en gehoorzaamheid. Geloven in deze enige God, geeft het besef, het schuldbesef dat er zoveel aan ontbreekt. Want wat schiet ik tekort. Wat is mijn dankbaarheid, vertrouwen, gehoorzaamheid gedeeld, richt zich alle kanten op, en vlak en lauw. Wat is die dankbaarheid getemperd door klakkeloosheid, vanzelfsprekendheid alsof het allemaal zomaar komt en gekomen is. En wat is er een eigen eer zucht en eergevoel alsof ik het aan mijzelf te danken heb.

Wat is mijn vertrouwen onder de maat. Als het tegenzit kan ik zo twijfelen en in paniek zijn, alle houvast kwijt zijn. En als het meezit kan ik zo overmoedig zijn, dan bid ik helemaal niet meer ervoor. Het God aanroepen in vertrouwen is zo aangevochten en kwetsbaar.

En wat is mijn gehoorzaamheid onder de maat. Wat weegt de voorkeur van wat ik wil en mij het beste uitkomt dikwijls en makkelijk zwaarder. Wat laat ik kosten en moeiten zwaar wegen en me afbrengen van gehoorzaamheid. Wat leeft het lauw in mij, is dat verlangen niet brandend en als het brandend is ben ik te zwak om het te volbrengen. Wat komt de HEERE veel tekort aan dank, vertrouwen en gehoorzaamheid. Nergens is het schuldbesef zo diep en teer dan bij het kind, de gelovige, die tot de Vader zeggen moet: wat komt U veel aan mij tekort. U die alles waard bent, U doe ik tekort. Altijd maar weer. Ik ben niet waardig Uw kind genaamd te worden. Nooit is het verlangen dieper dan dan en daar:”O HEERE, leer mij, geef mij dat ik U alleen ten volle mag danken, vertrouwen en gehoorzamen.

Dat is geloof in de enige God. Levend geloof. Kent u dat? Is dat uw leven? Of zeggen we dat we in God geloven, natuurlijk in God

geloven, maar is het een lege huls, een dood geloof? Een dood geloof dat geen dankbaarheid, vertrouwen en gehoorzaamheid voortbrengt?

2 de grote God

Deze enige God is ook de grote God. Daarmee vatten we alle eigenschappen samen die er daarna van God genoemd worden in dit artikel. Eeuwig, onbegrijpelijk, onzichtbaar, onveranderlijk, oneindig, almachtig.

Hij is de Eeuwige. Dat betekent niet alleen dat Hij altijd was, is en zijn zal. Maar ook dat Hij niemand nodig heeft. Kijk, elk schepsel heeft behoefte aan een ander. De één minder de ander meer. Maar iedereen hoeft behoefte om iemand om mensen om zich heen te hebben. Vrienden of vriendinnen, de één een hele groep, de ander vooral één echte vriend of vriendin, maar ieder mens verlangt naar anderen om het leven mee te delen. Anders voel je een leegte, een gemis, een onvervuld verlangen. Als je niemand hebt. Maar God is eeuwig. Toen er nog geen sprake was van een wereld, van mensen. En God kwam niets en niemand tekort. God heeft volmaakt genoeg aan Zichzelf. Vader, Zoon en Heilige Geest. Hij heeft niemand nodig om Hem te helpen, gezelschap te houden, begrip te tonen.

God is ondoorgrondelijk. Niet te doorgronden. Wij begrijpen Hem niet. Hoe dat kan in de drie-eenheid, met de 2 naturen van Christus, met de voorzienigheid, met het Heilig Avondmaal, met het volk Israel en de uiverkiezing: ondoorgrondelijk. Niet te begrijpen en niet logisch in kaart te brengen voor ons. Ons verstand te boven. Als ik erover nadenk denk is soms: dat is eigenlijk niet eerlijk, niet billijk zoals God het doet.

God is onzichtbaar. Wij kunnen Hem dus niet manipuleren en meenemen en naar onze hand zetten. God laat zich niet pakken door ons en vastleggen. Wij kunnen en mogen God niet vatten in één beeld. Dat schiet altijd tekort. Hij is Herder, maar ook Lam. Hij is Vader, maar ook Rechter.

God is onveranderlijk. In Zijn trouw en in Zijn verkiezing. Ondanks alles wat daartegenin komt. Ondanks al onze onwaardigheid, en oude en nieuwe zonden, ons gebrek aan waardering ervan, ons gebrek aan dank ervoor. Maar God is onveranderlijk in Zijn trouw, Zijn woorden, zijn genade.

God is oneindig. Dat wil zeggen: alomtegenwoordig. Oeral is Hij, denk aan psalm 139. Overal ziet Hij, overal heerst Hij. Nergens is iets voor Hem verborgen, diep in je hart niet, ver weg op de wereld niet. Oeral ziet Zijn oog, hoort Zijn oor, regeert Zijn hand.

God is almachtig. We zeiden al eens eerder: God is niet de machtigste. Machtiger dan anderen. Dan kan er nog een hoop grilligs gebeuren door de vijand. Maar God is almachtig. Alle macht die er is,

komt van Hem. Hij bepaalt de macht van Zijn vijanden. Hoeveel, hoelang zij die hebben zullen. Hij bepaalt wat Zijn vijanden en tegenkrachten kunnen doen en niet kunnen doen.

Zo is onze God! Daarvan gaat allereerst de prediking uit: wat zul je toch moeten vrezen als je deze God tegen je hebt. Deze eeuwige, ondoorgrondelijke, oneindige, almachtige God tegen je hebt. Hij weet je toch wel te vinden, Hij weet het toch wel aan de dag te brengen, Hij weet je toch wel te laten buigen tot een voetbank Zijner voeten. Dan begin je als mens echt niks tegen Hem. Heb toch niet de illusie dat je dan voor Hem schijn op kunt houden of je effectief kunt verzetten. Dan zul je alleen roepen: bergen valt op ons en heuvelen bedekt ons voor de toorn van God en het Lam. O, al die mensen die dat nog geldt. Zou je geen medelijden met ze hebben? Zou je niet bewogen met hen zijn?

Zo is onze God, ja zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn? Als deze God voor ons is. Eeuwig, onveranderlijk, oneindig, almachtig, ja dan heb je en hoef je niets te vrezen. Dan is je zaligheid zo vast en gegarandeerd. Dan kan niets je scheiden van Zijn liefde, dan kan niets je laten uitvallen uit Zijn trouw, niemand je rukken uit Zijn hand, niemand je uit de hemel houden, ook kan ik mezelf er niet meer uithouden. Dan mag je dat wel wat meer uitstralen en beseffen dan dat je doorgaans doet. Dan mag Hij daar wel meer in geloofd en geprezen worden. Want je kunt zo'n uitzicht hebben en mag zo'n zekerheid hebben van je zaligheid.

Uit alle deze eigenschappen blijkt dat God geen uitvergroot mens is. Dan zou je denken: een mens is machtig, God is machtiger. Een mens is eindig, God is minder eindig. Een mens is afhankelijk, God is wat minder afhankelijk. Een mens is te doorgronden, God is minder makkelijk te doorgronden, een mens is veranderlijk, God is minder veranderlijk. Een mens is tijdelijk, God is minder tijdelijk. Zo van: God is een uitvergroot mens. En dan vinden we soms dat God het eigenlijk anders zou moeten doen. Dat als ik God was ik het anders gedaan zou hebben. Maar zo kom ik niet bij God uit. God is totaal anders dan de mens. Hoe ik God zie gaat er helemaal aan als God Zelf tot mij komt. Als God Zich in Zijn Woord aan mij openbaart. Dan gaan al mijn voorstellingen over God er helemaal aan. Dan gaat heel mijn voorstelling hoe ik met God in het reine zou kunnen komen er helemaal aan. God is totaal anders! Van andere orde.

Daarom zegt Psalm 8: wat is de mens? En als God verschijnt aan de gelovigen in de Bijbel, wat zie je dan? Dan werpen zij zich voor God op de grond op hun gezicht. Overweldigd door Zijn majesteit, Zijn totaal anders zijn. Abraham, Mozes, Jozua, Jesaja, Ezchiel, Johannes op Patmos, zij vallen op hun Aangezicht als God verschijnt. Ze vernederen zich in het

besef: alles wat ik van U dacht deed U tekort, alles wat ik U voorschreef was ongepast en onterecht, alles wat ik van U vond, deed U onrecht en vervormde U, tastte U aan. Waarom zou U naar mij omzien, waarom hebt U naar mij omgezien?

En als ik tot God nader, dan mag ik dat wel beseffen. Als ik tot deze God mag naderen in Zijn huis, Zijn dienst, aan Zijn tafel. Dat ik dat mag, dat ik tot Hem mag naderen. Dat doortrekt mijn houding. Dat is totaal anders dan wanneer ik even bij de burens binnenloop of naar de snackbar ga. God is God! Als ik tot Hem nader, dan is dat meer dan wanneer ik tot de koningin zou worden genodigd. Dat mag mijn houding bepalen, mijn aandacht, mijn verwondering. Hoe meer ik dat besef, zou ik dan niet temeer inzien dat ik daar echt wel aparte zondagse kleren voor mag gebruiken? Dat dat mijn hele verschijning mag bepalen, dat ik niet in vrijetijdskleding of afgedragen kleding tot Hem nader. Als ik tot deze God mag naderen. De eeuwige, ondoorgrondelijke, onzichtbare, onveranderlijke, almachtige Majesteit Die met mij van doen wil hebben, die mij nodigt en die mij verschijnt. Juist de gelovige verootmoedigt zich, verwondert zich, buigt zich neer, toont eerbied, ontzag, verwondering, heilige vreugde.

Laten we er echt op toezien, voor waken, dat die beseffen niet uitslijten en wegebben. En de gewoonheid en alledaagsheid overheersen gaat als wij mogen anderen tot deze God.

3 de goede God

God is goed. Zoals in Jesaja staat: Ik ben de Hoge en Verhevene, die woont bij dien die van een verbrijzeld geest is om te verheugen de geest der verbrijzelden. Het Bijbels spreken over God kent altijd twee polen. Hoog en nabij. Groot en goed. Dat is een wonder, want we zagen al: God heeft niemand nodig. God is volzalig zeiden ze vroeger, helemaal gelukkig, in Zichzelf. En toch wil God zondaren bij Zich hebben. Toch wil Hij zondaren gelukkig maken. Niet omdat Hij dat nodig heeft, maar omdat zij dat nodig hebben. God is goed.

Allereerst is Hij dan wijs zegt artikel 1. Zo wijs dat Hij zondaren kan zaligmaken. Hij heeft bedacht dat Zijn Zoon de straf zal dragen en dat zondaren daar dan de vrucht van ontvangen zullen. En in Zijn wijsheid heeft Hij de mens opgezocht toen die al bevende voor Hem wegvluchtte.

Zo wijs is God.

En God is rechtvaardig. En dat betekent in de Bijbel meestal. God is zoals Hij is. Hij blijft trouw aan Zichzelf, aan Zijn Woord, wat het ook

kost. Hij maakt zondaren zalig wat het ook kost. Hij blijft Zijn kinderen trouw wat zij ook doen en zich onwaardig maken. God is rechtvaardig. Hij is trouw aan Zijn Wezen, Zijn heilswil, Zijn verkiezing, Zijn kinderen. Ook als ik niet trouw ben en voor de duizendste keer zondig en weer wegloop. Hij blijft zoals Vader hoort te zijn.

En Hij is goed. Dat woord is net een groot pakket waarin allerlei andere pakketjes zitten. Een mand met verschillende bloemen erin. De bloem van lankmoedig. Dat Hij draagt en verdraagt alles wat Hem wordt aangedaan. Wij zouden allang een keer een eind eraan gemaakt hebben, maar God verdraagt de wereld, de mensheid, schoon zwaar getergd lankmoedig. Niet doen naar onze zonden.

De bloem van barmhartig. Dat Hij ontferming kent over ellende en nood. Zwakken komt Hij te hulp, ellendige troost Hij, Hij is bewogen met zondaren, gelijk zich een vader ontfermt over de kinderen ontfermt Zich de HEERE over die Hem vrezen.

De bloem van goedertierenheid. Van liefdevolle trouw en trouwe liefde. Hij blijft trouw uit enkel liefde, pure liefde. Niet voor de vorm of uit sleur, maar brandend van liefde. Hij blijft liefde in trouw die onverwoestbaar is.

De bloem van liefde, waarin Hij ons eerst liefgehad heeft. Dat is liefde. Voor vijanden. Tot elke prijs. Om goed te doen en zalig te maken.

De bloem genade. Genade voor schuldigen, onverdiende vrijspraak, vergeving, onwaardigen die gratie krijgen. Dat is genade. Dat zijn allemaal bloemen uit de mand van goedheid. God is goed. Wat mag ik daar dan in rusten en zekerheid in vinden. Zoals een vis in het water, zo ben ik in Gods goedheid. Dat water omringt de vis, draagt hem, is zijn element, voedt hem. Gods goedheid omringt me, draagt me, voedt me, neemt alle angst weg.

En daarin is God eenvoudig staat er aan het begin. Dwz.: dat is God helemaal, tot op de bodem van Zijn hart. Al kan ik dat soms niet combineren met andere eigenschappen en met de uitverkiezing. God is eenvoudig. Wat God is is Hij helemaal en ten volle tot op de bodem toe. Daar mag je Hem biddend aan houden, smekend de vinger bij leggen.

En een zeer overvloedige fontein van alle goede gaven. Dat maar onthouden. Wat komt er allemaal uit die fontein? Alle gaven voor mijn leven, gezondheid, levensvreugde, talenten, contacten, eten drinken, alles waar ik blij van word.

Dan Zijn Woord: de gave van Zijn Woord en getuigenis, van de sacramenten. Al Zijn beloften in Christus Jezus ja en amen. Allemaal goede gaven. Zoveel in de Bijbel. Voor elke nood en elke zondaar.

Dan Zijn Zoon. De gave van zijn enige eniggeboren Zoon. Die Zichzelf gaf en Zijn leven en Zijn bloed tot in de dood.

En in Zijn Zoon: vergeving, aanneming tot kind, nieuw leven, de Heilige Geest, vaderlijke zorg, verlossing van de boze. De vrucht van de Geest: wijsheid, liefde, zachtmoedigheid, goedheid, matigheid, kracht.

En de eeuwige erfenis. Eeuwig zalig leven.

Hij overlaadt ons dag aan dag met Zijne gunstbewijzen. Van al deze goede gaven is God de zeer overvloedige fontein. Een fontein, dat is wat anders dan een put. Waar je met moeite het water uit met zien te halen met een emmer. Een fontein daar welt het water uit op en je kunt drinken. Je hoeft maar te drinken. Als in de prediking deze fontein door de gemeente stroomt. En wie dorst heeft die kome en neme het water des levens om niet. En je mag ook komen om te drinken om dorst te krijgen. Wie buiten het heil staat, die kome en drinke. Uit deze fontein van onze God.

Als wij karig leven dan ligt dat aan onze kant. Met zo'n fontein toch arm leven. Dan ligt dat aan ons. Dat wij niet drinken, niet biddend begeren. Deze fontein is zo overvloedig dat al de zaligen in alle eeuwigheid Hem nooit uit kunnen drogen. Laat er toch meer gebed zijn, meer drinken uit deze fontein. Door te zeggen en te belijden: Heere, ik ben zo arm, zo leeg, zo schraal, zo dor. Maar bij U is de fontein van alle goeden. Voor mij, voor mijn gezin, voor de gemeente, voor de kerk en christenheid.

En we horen het een Jacob en David zeggen: wie ben ik en was is mijn huis? Hoe is het mogelijk Heere, dat Gij zo goed voor ons zijt. Zo overstelpend goed. Dat is onvoorstelbaar. Dat is verlangen om het meer op te mogen nemen. Dat is jezelf beschuldigen dat je zo karig leeft. Dat is Hem grootmaken dat Hij zo goed is. De hemel zingt toch: Gij zijt waardig te ontvangen de lof en de eer en de dankzegging en de heerlijkheid in alle eeuwigheid.

Amen